

[Erhard Jakobsen]

danne kul til olie end nogen anden nation i verden, og Sydafrika har som noget helt nyt fundet ud af planter, der kan omdannes til olie. Også dér er man langt forud for andre lande. Det er resultatet af en embargo, hvad dette angår.

Våben får de i øvrigt en masse af, for dem henter de i Angola og i Moçambique, som jo, som hr. Arentoft sagde, fuldt ud forsynes fra Sovjet. Mange af våbnene havner på en eller anden mystisk facon – eller måske ikke så mystisk – i Sydafrika. Så man er godt forsynet med disse ting.

Det mest latterlige i sagen er, at man skulle true Sydafrika med, at Danmark holder op med at købe kul. Ja men ved man da slet ingenting? Ved man da ikke, at Sydafrikas kulminer og lederen af de store kuleeksportforetagender er under ustandselige angreb i den sydafrikanske presse, fordi man bruger Sydafrikas kostbare kul til Sydafrikas fjender? Sådan hedder det. Sydafrika kan nemlig bruge sine kul selv, og Sydafrika kan sælge sine kul, hvor i verden man har lyst til det. Det er altså ikke Danmark, der gør Sydafrika en tjeneste ved at købe kul, men det er Sydafrika, der gør Danmark en tjeneste ved at sælge kul til os.

Har man tænkt sig – nu blev der spurgt, om socialdemokraterne hellere ville have atomkraft, det skal jeg ikke gå ind i – har man tænkt sig, at vi i stedet skal prise hr. Jaruzelskis styre og skaffe flere kul derfra? Det kan man for i øvrigt ikke. Der kan ikke skaffes flere. Det er Sydafrika, der gør Danmark en tjeneste ved at sælge os kul, det er ikke omvendt.

I den forbindelse vil jeg sige, at jeg kan heller ikke stemme imod socialdemokraternes forslag til dagsorden. Det kan jeg ikke finde nogen som helst grund til, for den er så fuldstændig flintrende ligegyldig. Jeg er fuldt og fast overbevist om, at fornuftige folk i kulindevæsen, som ikke har taget hensyn til, hvad tidligere regeringer er kommet med af telefoniske eller andre henstillinger, da ikke lige pludselig vil begynde at rette sig efter det. De vil naturligvis følge landets interesser, de vil følge deres forbrugeres interesser, og det vil sige, at de vil sørge for at skaffe de fornødne kul, der skal til, for at vi kan forsyne danske forbrugere med elkraft.

Idrætsfolk har fået mange henstillinger. Jeg håber, at der stadig er fornuftige idræts-

folk, der siger: vi spiller fodbold med dem, der vil spille fodbold med os, hvor det end er i verden, vi spiller tennis med dem, der vil spille tennis med os, uanset hvem og hvor det er i verden. Det skal politikerne bare være så venlige at blande sig uden om, for politikere er én ting, sportsfolk er noget andet. Politik er én ting, og sport er noget andet. Det betyder ikke, at det ikke kan have noget med hinanden at gøre, men det får det da i særlig grad, hvis politikerne direkte blander sig i det.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at centrumdemokraterne vil arbejde for at bringe Danmark ind på en helt anden linje end den, skiftende regeringer har ført, og som også den nuværende regering er nødt til at føre med det flertal, der er i folketinget. Vi mener, at Danmarks og Vestens linje bør være at søge voksende forståelse med Sydafrika og dermed støtte de folk, der taler for fremskridtet i Sydafrika. Derved gavner vi ikke bare Vesteuropas og Vestens sag, men derved gavner vi også i virkeligheden de sortes sag, ikke bare i Sydafrika, men også de hundredtusinder af sorte fra nabostaterne, der for at opnå menneskeværdige vilkår søger arbejde i Sydafrika, støttet af deres egen regering. De får ikke bare de vilkår, sydafrikanske arbejdere får, men de sender millioner og millioner hjem til de mennesker, der ellers ville have det elendigt i nabostaterne. Adskillige nabostater er direkte afhængige af, at de kan få arbejderlønninger sendt hjem fra Sydafrika fra de folk, der arbejder i Sydafrika.

Det er realiteterne. Det er på den baggrund, al snak om sanktioner er det rene legeværk. Og så er det oven i købet en god gang hykleri, for der er ingen af dem, der taler om det, der virkelig mener noget med det.

Janne Normann (RV):

Det er muligt, disse forespørgselsdebatter om Sydafrika er ved at være et ritual, men det behøver ikke få os til automatisk at gøre dem til et tomt og indholdsløst ritual. Hvad der skal komme ud af det, beror vel stadig væk på folketinget selv.

Jeg synes, det er vigtigt med en forespørgselsdebat, ikke mindst nu efter 1982, for at se på sanktionerne imod Sydafrika, for at se på, hvad vi yderligere kan gøre. Vi mener, det er